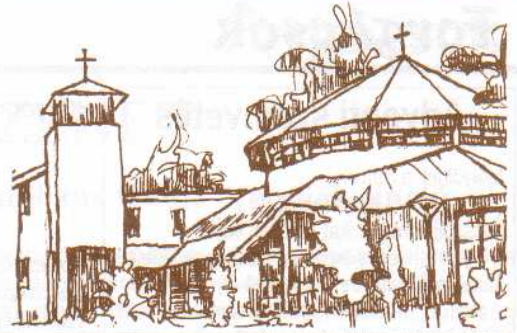

Forgácsok

MUNKÁS SZENT JÓZSEF EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

2003. DECEMBER

2. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM

Nyissuk meg szívünket, hogy mi is azok között legyünk, akik számára felragyog az üdvösség napja.

KARÁCSONY FÉNYEI

A novemberi szürkéségből, a homályból kibontakozott advent fénye. Meggyújtottuk az első gyertyát az adventi koszorún.

Gyermekkorunk talán legszebb, talán legtitkosabb várákosása volt ez az időszak, amit felnőttként sem felejt el az ember soha. A hajnali derengésben emberek bandukoltak, -kicsik és nagyok egymás kezét fogva a havas úton- a templom felé, hogy megjeljék a FÉNYT.

Advent az elcsöndesedés, a számadás ideje. Csendes készülődés,- de nem csak ajándékokkal. Az adventi idő a lélek felkészítése is.

Karácsony a sajátos hangulatával minden embert megérint. A nem hívőket is, mert mondanivalójában, tartalmában egyetemes üzenetet hordoz.

Meg kell őriznünk az ünnep igazi üzenetét, mert ebből fakadhat a karácsonyi béke, amelyre úgy vár az egész világ.

Ne az üzleti reklámok neonfénye ragadjon magával bennünket! Ne a szédületes nagy áru kínálat! Az ünneplés az embernek lételeme, mindenkinek igénye van rá. A világ abból él, hogy az ünnepen örülni tud. Ugyanakkor ne az ajándék nagysága határozza meg az öröm mértékét.

Aki ünnepel, az kilép a hétköznapi szürkéségből. Ünneplőbe öltözik, fölemeli a szívét. Az ünneplő lélek kinyílik a szépre, jóra, ki tárulkozik az öröme, a békére.

Karácsonykor csendes az este, csendes az éjszaka. Lassan majd

meggyújtjuk nemcsak az adventi koszorú, hanem a karácsonyfa gyertyáit, csillagszóróit is. A szobát átjárja a fenyő illata. A fa alatt a szeretet apró ajándékai. Tele lesz a levegő, a szoba, a világ apró figyelmességgel, melegséggel, emberséggel. Valami megváltozik ezen az estén.

Isten küldötte megjött, mint aprócska gyermek. Istállóban született, jászolba fektették. Megígérte őt az Atya, a mindnyájunk Megváltóját. Ha hálát érzünk iránta, ha szeretni akarjuk, ha kedvében akarunk járni, elküld bennünket embertársainkhoz, hogy segítünk a rászorulókon.

A karácsonyi készülődésben vajon tudunk-e csendet teremteni, szeretetet adni, önzetlenek lenni, nehézségeket elviselni? Legalábbis törekszünk erre.

Mindnyáján keressük az utat, amit az Atya kijelölt számunkra.

A világ, amelyben élünk ugyanolyan színes, változó, küszködő, mint régen. Hol reménységet, hol pedig csalódást hordozó, mint amikor Jézus Betlehemben megszületett. Születése azonban Fényt hozott mindnyájunknak. Akik elindultak a betlehemi csillag után, mert meghallották az üzenetet, megtalálták Őt. Megtalálták azt az örömet és békét, melyet elvihetnek, mint örök lángot másoknak is.

Csak úgy szépülhet, újulhat, tisztulhat a világ, ha mi is tesszük érte valamit.

Áldott, boldog Karácsonyt!

Illés Istvánné

Mentsd meg a karácsonyt

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt!
Nekünk már nincs hozzá erőnk.
Mi vásárolunk és rohanunk,
Kis csomagokat készítünk,
És énekeljük: „Csendes éj”.
De a titok,
Isten Fiának titka,
Hogy emberré lett értünk,
Gyakran csak szirupos érzélgés,
Dekoráció.

Jézusom, a mi bűnünk is,
Hogy ezt az ünnepet
Elborítják a reklámhagyek.
Mi tudjuk,
Kinek jár karácsonyi üdvözlés és kötelező ajándék,
Mindenki tudja.
De meg akarunk szabadulni végre
A vásárlási és ajándékozási görcstől.
Szent ünnepet akarunk ülni,
Amelyben nem az a mérték: ki mennyit ad.

Jézusom, segíts,
Nehogy elsüllyesszük egészen,
Mit jelent ez az ünnep,
Segíts, hogy ne csak télapók legyünk.
Segíts, hogy az adventi hetekben
A lelünkbe nézzünk.
Segíts, hogy az útra visszatérjünk,
S elinduljunk megint.
Csak így lesznek az ajándékok
Jeleivé a szeretetnek-
Mint megannyi tükre a te szeretetednek.

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt!
Ments meg minket!
Ezért vállaltál emborsorsot.

Paul Roth

Meghívó

Az oroszlanói Művelődési Központ és Könyvtár szeretettel meghívja Önt és kedves családját
KEGYE JÁNOS pánsípművész
karácsonyi koncertjére
2003. december 21-én
16.30-kor a katolikus templomba.
Közreműködik:
BODOLAI EMESE hárfaművész

Adventi számvetés

Mélyülnek a ráncok
a szemünk alatt
vonszoljuk magunkat saroktól sarokig
lépcsőkön kapaszkodunk fölfelé.
testes pakkjaink és elnehezült
testünk súlyától lihegve
majd összes gondunk, fáradtságunk
elillanni látszik egy jóízűen
elszívott cigaretta füstjével,
zenét hallgatva, barátok között-

de tovább mélyülnek
a ráncok a szemünk alatt
és megtanuljuk szeretni
a metsző hideget,
mi behatol tudónk pórusaiba
jótékonyan föllazítva ott
a valaha-rózsaszín csipkére rakódott
nikotin fekete nyálkáját-

és megtanít ez a hideg
emlékezni is
arra a korunkra, amikor még
tisztá volt a tudónk
és sima az arcunk bőre
és nem tudtuk, mi az: elnyújtózni
egy tisztáson tétlenül,
mint most,

összekarmolva, tépett ruhában,
túljutva egy időre a kudarcok,
csalódások bozótján-
és nem tudunk állni egyetlen egy.
nyílt tekintetet,
ahogyan most, a büntudat
lesütött szemű éveit után...

fölbukva
az évek keresztvizéből,
tanulunk tisztelni halált,
szeretni, ami él-
esélyünk van, hogy megpillantsuk
(túl az ünnepe fényözönén)
egy félreeső gyertya lángjában
az Isten arcképét.

Illés Vizler András

„Örvendezünk majd fölötted örömmel!”

Az öröm vasárnapja

Advent 3. vasárnapja

Jó érzés, ha valaki örül nekünk, ha örömmel várnak, ha nem tudnak tőlünk elszakadni, ha valakinek boldogság csak ránk tekinteni is. Jó érzés, ha olyan valaki örül nekünk, akit szeretünk, vagy aki felettünk áll.

Az istenhívők gyakori tévedése, hogy valamit várnak az Istentől a földi életben, és az örökkévalóságban is, és csak arra gondolnak, hogy a boldogságuk csúcsa lenne: - „ha érezném, látnám, hogy örül nekem az Isten, és „gyönyörűségét leli bennem”, Ő, aki végtelenül tökéletes, gazdag és hatalmas, akit szeretni kimondhatatlan boldogság.

Nagyon száraz, és örömtelen lenne a viszonyunk Istenhez, ha csak az adok-kapok alapján állnánk. Ha csak azért, mert az ember elvégzi a jámborság gyakorlatait, megtartja Isten parancsait, máris elnyeri a földi oltalmat és az örök jutalmat.

Több örömünk lenne, ha úgy gondolkodnánk: „olyan akarok lenni, hogy ha rám tekintene az Isten „hallgatna örömeiben”, mint mikor az ember a túlradó örömtől szinte nem is tud szólni.

Ezért tegyük akaratát, ezért igyekezzünk növekedni a kegyelemben, a Jézushoz való hasonlóságban.

Jézus túlradó szeretetben, kimondhatatlan örömben akar találkozni velünk, nem pedig adok-veszek vásárban. Ha ezt megértjük, már szebb, vidámabb lesz életünk és vallásosságunk.

Kutschi András plébános

Így karácsony közeledtével mindig föllevenednek lelkemben és gondolataimban gyermekkorom régi adventi időszakai.

Református vallású családban – a '60-as, '70-es évek bélyegét is viselve – külsőségeiben egyszerűen, lelkiségében pedig a szeretet, az egymással, a másokkal való megbékélés jegyében telt a várakozás ideje.

Felnőttként, vegyes házasságot kötve egy sokkal aktívabb, előbb vallási élet szemtanúja lehettem, római katolikus vallású férjem családja révén. Fogadalmamhoz híven születendő gyermekeinket is erre a vallásra kereszteltük és ebben a szellemben neveljük.

13 éves kisfiam első osztályos korától járt hitoktatásra. András Atya és Tilda Néni védőszárnyai alatt jutott el az első áldozásig, a vasárnaponkénti ministránsi teendőik ellátásáig.

Édesapjával rendszeres hitéletet gyakorolnak. Mindez rám is olyan lelki hatással volt, hogy egyre többször jártam el szentmisére, s ebből a belső indíttatásból első áldoztam.

András Atya igazi lelki Atyámmá lett: minél többet beszélgettünk hitről, reményről, szeretetről, annál gyakrabban éreztem: „Valami még hiányzik neked” /Lk. 18.22./...

A bérmlásra felkészítő tanfolyamra már kisfiammal együtt jártam. Döntésem szabad akaratomból, meggyőződésemből történt, s október 5-én Spányi Antal megyéspüspök úr a bérmlás szentségében részesített.

Mindezek által ez az ideai advent egy kicsit más képben, formában, nem utolsósorban lélekben köszöntött be hozzánk.

Az az együvé tartozás, ami hosszú-hosszú évek óta jellemezte életünket, valami

ADVENT

újabb tartalommal telt meg. Valami különös fényt, csillogást, másfajta értéket is kapott.

Mindaz, ami eddig volt, még szorosabbá, egységesebbé vált.

Mindezek fémjelzik: a mi kis családban az advent: az Istenkeresés, az Istenvárás most lélekben másként zajlik.

Az itthoni készülődés eddig sem hiányzott, hiszen a bensőséges ünnepvárás ez teremtette meg. Az adventi koszorú, a gyertyagyújtás korábban is természetes volt.

Ma azonban az advent egy másfajta készülődés időszaka lett.

Ez a négy vasárnap a világ történetének azt az időszakát jelenti, ami Jézus születése előtt eltelt. A d v e n t, azt jelenti nekünk, hogy eljövétel, „amíg az Úr eljön”.

Tehát az Istenvárás nálunk: Az Úr érkezésére való csendes, szelíd belső készülődés mindnyájunk szívében.

„Istenünk légy áldott, hogy mindig voltak emberek, akik figyeltek rád és hallották hangodat, még olyankor is, amikor a világ zaja nagyon is hangos volt. Megvalljuk Urunk, ma is ritka az igazi csend, bennünk is, akik pedig szeretnénk hozzád tartozni és a te néped lenni. Megköszönjük, hogy nem csak rajtunk múlik, meghalljuk e hangodat, mert akkor süket csend venne minket körül, talán örök csend. A te jóságod, ami megszólal az ígében a Lélek által, át tud hatolni a kérgeken, falakon, önmagunk védelmének erődítményein is, amiket szívünk körül emeltünk.

Te eljössz, és nevünkön hívsz.”

/Textus: Luk. 1:17/

Auerné Böröczky Erzsébet

ÜZENET

(A 65 éve alapított katolikus iskola öregdiákjainak)

Sík Sándor

Hálaadás
(TE DEUM)

Téged Isten dicsérlek
 És hálat adok mindenért.
 Hogy megvolt mindig a mindennapim
 És nem gyűjtöttem másnapra valót,
 Hála legyen.
 Hogy mindig jutott két garasom adni
 És magamnak nem kellett kéregetnem,
 Hála legyen.
 Hogy a sírókkal sírni jól esett
 És nem nevettem minden nevetővel.
 Hála legyen.
 Hogy megmutattál mindent, ami szép
 És megmutattál mindent, ami rút,
 Hála legyen.
 Hogy boldoggá tett minden, ami szép,
 És ami rút nem tett boldogtalanná,
 Hála legyen.
 Hogy sosem félttem a szeretettől,
 Hogy akik szerettek, szépen szerettek
 És nem kellett nem szépen szeretnem,
 Hála legyen.
 Hogy ember lehettem akkor is,
 Mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
 Hála legyen.
 Hogy megtarthattam a hitet
 És futva futhatok az Érkező elé,
 S tán nem kell a városba futnom
 A lámpásomba olajért. Hála legyen.
 Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
 És ma is kiálthatom: úgy legyen!
 És holnap és holnapután és azután is
 Akarom énekelni: úgy legyen!
 Hála legyen, Uram!

Mint a város legidősebb nyugdíjas pedagógusa örömmel és köszönettel teljesítettem meghívásukat a falusi katolikus iskola alapításának ünnepségére.

Olyan évforduló volt ez a találkozó, amely fellobbantotta az együttérzés, barátság, összetartozás kis mécseseit azoknak a még élő idős embereknek szívében, akik a katolikus iskola tanítványai voltak.

Tisztelet és köszönet azoknak a szervezőknek, akiknek fáradhatatlan munkája életre költötte azt a kis közösséget, amelynek a tagjai most a hűség és megtalált barátság ragyogásával néznek volt osztálytársai szemébe.

Ez a boldog emlékezés a mi szívünket is megérintette. Nekünk is üzent ez a találkozó. Hitet tett azoknak a keresztény értékeknek időtálló jogosságáról, melyek egyedül képesek megoldani a sorsközösségben élő társadalmak égető bajait. Ezeknek az értékeknek a megvalósítása, mint a munka, a tanulás becsülete, a családi élet, a gyermekek nevelésének szent ügye háttérbe szorul az ifjúság nevelésében, gondolkodásában, mely az emberi boldogságot az olcsó sikerben, meggazdagodásban hajszolja.

A katolikus iskola diákjai nem ezt az utat járták be emberré levésük nehéz próbáiban. Gyermekkorukat, ifjú éveiket a háború, a szegénység, a küzdelmes otthon-, és családepítés gondjai töltötték be. Megismerve életútjukat tisztelettel nézhetjük szorgalmas munkájuk eredményét, a megváltozott kis szlovák falu mai arculatát. Ha bizakodással tekintünk körül közel 50 éves városunk gyors fejlődése terén, ebben benne van az idős emberek szorgalma, otthonuk, lakóhelyük szeretete. A kezdetleges szükségiskola, a tanulás nehéz körülményei közepette is megalapozta a fiatalok jövőformálásának áldozatos és eredményes útját, egyre épülnek a szép otthonok, gondozott utak, parkok, fölépült az új templom és a keresztény egyházközségek tartalmas életet élnek.

A születésnap ünnepségről hazatérve azzal a meggyőződéssel térhetünk otthonunkba, hogy tisztelettel és megbecsüléssel tartozunk annak a nemzedéknek, mely hitével, munkájával, a fiataloknak példát mutatva mindannyiunk számára kijelölte az emberré levés útját.

Kívánjuk, hogy a katolikus öregdiákjai örömeiket lellessék munkájukban, gyermekeik, unokáik nevelésében. Tanítsák továbbra is a fiatal nemzedéket arra, hogy legszentebb feladatunk örízni munkánkban, gondolkodásunkban, életvitelünkben a kereszténység közös értékeit, az együvé tartozást, egymás megbecsülésének törvényeit.

Személyes üzenetem az öregdiákoknak: Hosszú életemnek mi volt az ára?

Nem a vagyon és nem a rendjel, /De felnőtt az én diákjaim közt is

Sok-sok kiváló, talpig ember. /Hű a joghoz és a néphez,

Hű a joghoz és a széphez, /Köszönöm a Gondviselésnek, /hogy köztük élhettem, dolgozhattam én is.

Vas Józsefné Teri néni
 a József Attila iskola volt pedagógusa

Anyakönyvi hírek

2003. december 10-ig templomunkban 61 gyermeket kereszteltek meg, 4 pár kötött házasságot, és 43 testvérünktől vettünk örök búcsút.

Karácsonyi miserend

24-én, du. 16 óra
 éjféli mise
 25-én, de. 9 óra
 du. 18 óra
 26-án, de. 9 óra

„Ép testben, ép lélek”

Kedves Gyerekek! Közeledik a karácsonyi szünet, ami jó alkalom az aktív pihenésre. Az iskolai egésznapos ücsörgés, az otthoni TV, számítógép előtti ülés, a nehéz táskacipelés, a karácsonyi csokizás, „sütizés” ellensúlyozásaként ajánlom nektek ezeket a gyakorlatokat. Napi 15 perc közös torna az egész családnak. A szórakoztató, párban, labdával végezhető gyakorlatok remélem elnyerik tetszésüket, és szüleiteket is bevonjátok a tornába.

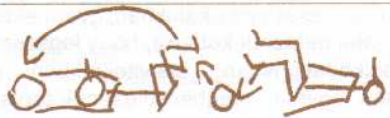
Hátunkra fekszünk. Megnyújtózunk a lábunkkal lefelé, a kezünkkel felfelé a labdát fogva. Majd hasunk felé közelítve a labdával kifújjuk a levegőt. (4X)

Összetesszük a talpunkat háton fekvé és biciklizünk egyik, majd másik irányba. (10X)

Alkattámaszban lábbal pattintjuk egymásnak a labdát, a társunk elkapja, majd csere. (16X)

Háton fekvé, derekunkat leszorítva, átadjuk lábunkkal a kezünkbe a labdát, amit fej fölött a talajhoz érintünk – talpra tett lábak mellett. Majd visszavesszük a lábunkkal és pattintjuk társunknak, aki a lábával elkapja és folytatja ugyanúgy tovább. (16X)

Hason fekszünk egymással szemben. Mindkét kezünket a labdán, homlokunkat a talajon tartva gurítjuk a labdát könyöknyújtással egyikünk, ill. másikunk irányába. (8X)

Hason fekszünk a talajon egymással szemben. Mindkét kart a levegőbe emelve lepattintjuk a labdát, a társunk elkapja és visszapattintja. (16X) Majd csak jobb kézzel dobjuk és kapjuk el, (8X) aztán csak bal kézzel. (8X)

Maradunk hason fekvé a talajon egymással szemben. Tarkóra hozzuk a labdát. Fejet, vállat megemelve lepattintjuk a labdát, társunk elkapja, tarkóra teszi és visszapattintja. (8X)

Égészségetekre!

Összeállította:

Sólyomné Mátéfi Hajnalka gyógytornász

Weöres Sándor

Téli nyálánkságok

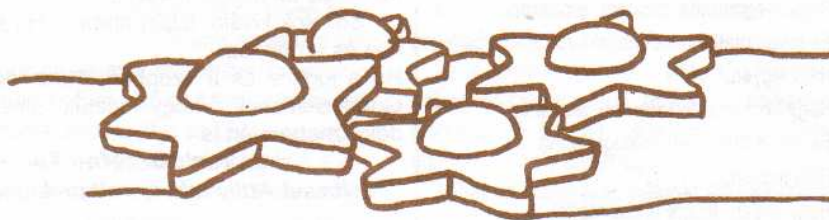
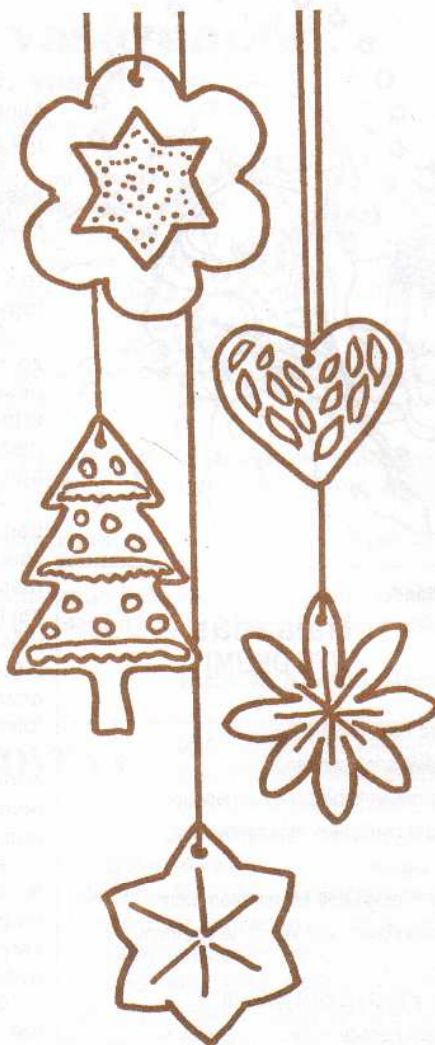
Gyertyafény,
szép remény,
karácsonyi sütemény.

Egyszer arra jártam én,
hol az ég a földre táru,
mindent ingyen ad, nem árul,
sziporkázó csillagok
záporoznak könnyedén.

Gyertyafény,
szép remény,
karácsonyi sütemény.

Máskor arra jártam én,
hol a házban teli tálak
énekelnek, táncot járnak,
körben angyalhaj lobog,
év végén, de még idén.

Gyertyafény,
szép remény,
karácsonyi sütemény.

IRODAI NYITVA TARTÁS

- szerda: 08:30 - 11:30
- péntek: 08:30 - 11:30
- szombat: 16:00 - 18:00
- vasárnap: 08:30 - 11:00

Forgácsok

Szerkeszti a
Szerkesztőbizottság
Római Katolikus Plébánia Hivatal

2840 Oroszlány, Haraszthegy u. 88.
Felelős kiadó: **Kutschí András**

Tel: (34) 362-606
E-mail: forgacsok@okis.hu
Web: <http://forgacsok.okis.hu>
Grafika: Fritz Anita
Nyomda: MONTÁZS PRESS Kft

Ingyenes kiadvány!
Az előállítás költségeinek fedezésére
adományokat elfogadunk.